

ฝึกตัดอวลยให้ขาด

ป๊วอก(ลิง) พุทธศักราช ๒๕๔๗ มีประโยคฮิตอยู่ในวงสนทนาของครูบาอาจารย์ประโยคหนึ่ง คือ “ดี ชั่ว รู้หมดแต่มันอดไม่ได้” แล้วอาจารย์ผู้นั้นก็ควักบุหรี่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เดินออกจากห้องไป เด็กนักเรียนผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังนั่งเฝ้ากันอย่างสนุกสนานกับเพื่อนกลุ่มใหญ่ได้หันหูกวาดกระซิบกับเพื่อนแต่หรีเสียงไม่ลงว่า “อาจารย์ ... ไม่อินเทรนด์(in trend) เลย เขาเทเหล้าเผาบุหรีกันหมดแล้ว”

อาการตัดอวลยไม่ขาด หักใจไม่ลง เตียวบวชเตียวสึก หรืออยู่ครองผ้ากาสาวพัสตร์อย่างร้อนรุ่มแบบมะม่วงไม่ลืมหั่นนี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวเคยเทศน์สอนพระธรรมทายาท รุ่นเข้าพรรษา ไว้คราวหนึ่งว่า

“หลวงพ่อยากจะฝากเรื่องที่เคยเจอมากับตัวเอง เพื่อจะได้เป็นข้อคิดกับพวกเราว่า ถ้าใครตั้งใจที่จะบวชแล้วไม่เลิกกันจริงๆ ก็อย่าประมาท

ต้องตัดอาลัยให้ได้ ต้องทำทุกวิธีที่จะตัดอาลัยในสิ่งเหล่านี้ คือ (๑) ของรัก
(๒) ของคุ้น

จะอย่างไรก็ตาม ต้องหาทางตัด ๒ อย่างนี้ให้ได้ ถ้าไม่ตัดทิ้งเสีย
เดี๋ยวมันมีเยื่อใย เกิดอาลัยมันขึ้นมาเมื่อไร เดี่ยวลืกละไปอยู่กับมันดิบ...”

“เรื่องนี้เคยมีมาแล้ว เมื่อตอนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อร่มมชโย
ของเราจะบวช เหลืออีก ๑ สัปดาห์ก่อนบวช ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวต่างๆ
ทั้งที่ยังจะใช้ได้อีก ยังดีๆ อยู่ ทุกอย่างท่านแจกน้องๆ ที่มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์จนหมด ไม่ว่าอะไรก็แจกหมด แม้แต่พระที่ห้อยคอของท่าน
ซึ่งท่านรักนักรักหนา เป็นพระของขวัญหลวงพ่อบุ๊วัดปากน้ำ ๑ ซึ่งคุณยาย
ให้ท่านไว้ ก่อนบวชท่านถอดพระมาสวมคอให้หลวงพ่อบุ๊ แล้วท่านก็พูดว่า

“พี่เต๋จ สู้ชีวิตสู้กับพระองค์นี้ เพราะยายให้ ยายท่านรักของท่านมาก
เพราะรับมากับมือพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุ๊วัดปากน้ำ พี่เต๋จเอาไว้นะ แล้วมา
ช่วยสร้างวัดกัน”

หลวงพ่อบุ๊ก็เก็บพระของขวัญองค์นี้ไว้ ไม่ยอมให้ห่างตัวเลย

พอท่านบวชอยู่ได้สักเดือนสองเดือน ท่านก็มาปรารภให้หลวงพ่อบุ๊
ฟังตัวต่อตัวว่า “เราเพิ่งบวชใหม่ ไร้อะไรหลายๆ อย่าง มันก็มีเรื่องในมหาวิทยาลัย
นี้แหละ หน้าตาพรรคพวกเพื่อนฝูงต่างๆ มันยังโผล่ขึ้นมาในใจ แต่ก็
พยายามลืมเรื่องคุ้นๆ ใหม่ๆ นะ”

แต่มีวันหนึ่งท่านกลับไปเยี่ยมบ้าน แล้วท่านก็ไปเปิดอัลบั้มเก่าๆ ดู
พอกลับมาถึงวัด ภาพในอัลบั้มมันคงจะติดตาติดใจกลับมาด้วย พอถึงเวลา
ท่านก็นั่งสมาธิกับคุณยายในตอนหัวค่ำ ตามธรรมดาอย่างท่านพ่อนั่งบิ๊
ก็เป็นสมาธิบิ๊ แล้วเข้ากลางของกลางเรื่อยไป วันนั้นพ่อนั่งบิ๊มันไม่เป็น
เหมือนอย่างที่เคยทำได้ ท่านมาเล่าสาเหตุให้ฟังในวันหลังแล้วบรรยาย
ประสบการณ์ภายในเพิ่มเติมว่า “ภาพที่ดูในอัลบั้มวันนั้นมันโผล่ขึ้นมาบิ๊เลย

กว่าจะเข้ากลางมุดผ้าไปได้ หมดเวลาไปตั้งพักใหญ่”

วันนั้นหลวงพ่อนั่งอยู่ด้วย พอเลิกนั่งสมาธิ คุณยายพูดขึ้นมาเลย “ท่าน” คุณยายมองหน้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย **“พรุ่งนี้กลับไปบ้านใหม่นะ ไปเอารูปที่มีอยู่ มีเท่าไรๆ เผาทิ้งให้หมด”** พระเดชพระคุณหลวงพ่อนิ่งอึ้งเลย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย ไม่ได้เล่าเรื่องกลับบ้านไปดูรูปเก่าๆ ให้คุณยายฟัง และหลวงพ่อก็ไม่รู้มาก่อน แต่คุณยายทราบวาระจิตพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เลยกลับไปเผารูปเก่าๆ จนหมด”

“...เรื่องบางเรื่อง บางทีเราก็ไม่นึกว่ามันจะเป็นเครื่องผูกอาลัย แต่มันเป็น บางทีเป็นอาวมกเสียด้วย และนี่คือวิธีตัดอาลัยที่คุณยายอาจารย์ฝึกให้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย”

วันเสาร์ที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

คุณจำเอาไว้ล่ะ อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน
 ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าคุณ
 แต่งงานกันไป มีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีคุณ
 ก็ทำบุญได้ ๕ บาท ถ้ามีลูกอีกสักคน มีเงิน
 ๑๐๐ บาท ใครมาบอกบุญ ทำได้สิ่งหนึ่งก็
 ดีตายแล้ว การมีครอบครัวมันตัดบุญตัด
 บารมีอย่างนี้แหละ